

Ildikó Noémi Nagy (Maďarsko)

Spisovatelka a překladatelka, ročník 1975. Vyrůstala na východním břehu USA, od r. 1993 žije v Maďarsku. Vystudovala Vysokou hudebně uměleckou školu, poté na Univerzitě ELTE amerikanistiku. Její prozaická prvotina nese název *Eggyétörve* (Zlomena v jedno, 2010). V Americe je považována za Maďarsku, v Maďarsku za Američanku.

ukázku přeložil Robert Svoboda

Přilnavá melodie

Položím vidličku, vstanu a jdu na toaletu. Svoje spolužáky z ročníku nechám sedět u stolu. Zamknu se. Všechno je bílé. Ticho. Stojím proti dveřím. Hrabu se v tašce. Sklopím záchodovou desku. Pověsím si tašku. Sednu si. Tvář si zakryju rukama a šeptám si do dlaně. Vím, že venku mi zatím stydne pizza. Při návratu jsem už úplně jiný člověk.

Největší šanci, že mě někdo osloví, mám v Burger Kingu ve Vacovské ulici. Už týden neříkám nic jiného než děkuji, dobrý den, dám si dvojitého whoppera se sýrem. Praktické věty, pro cizince. Hodinu tam sedím, nikdo nejde. Jdu domů. Spím. Tak ubíhá čas rychleji. Někdy si zajdu k Vörösmartyho pomníku, ale poslední dny už je dost zima.

Maďaři se nedávají moc do řeči. Jsou uzavření. Podezíraví. V Budapešti žiju několik měsíců, bydlím ve tmavém bytě. Televizi nemám. Rádio je nudné. Rodiče jsem nechala v Americe a nemůžu je volat kvůli každé maličkosti, to by se pěkně prodražilo. Někdy je taky telefon hluchý. Buď na podvojně lince mluví soused, nebo je hluchý jen tak. Nechci jim do telefonu brečet.

Prchla jsem před Amerikou a Američany, před prázdnými plky a nacvičenými úsměvy. A teď sedím v Burger Kingu a čekám, že si s někým pohovořím. S Američanem, Britem, Australanem, to je jedno. Když to půjde, ukážu mu město. To, co z něho znám já. Tak se mohu trochu cítit jako Maďarka. Procházíme se, povídáme si. Potom odjedou.

Dobrý den. Jednoho dvojitého whoppera se sýrem.

Modrá bunda Overland. V jedné ruce má whoppera. Prohlíží si plán města. Já si počkám. Vzhledne. Usměje se na mě. A hned zas kouká do plánu.

- Kam chceš jít? - ptám se anglicky.

- Nam. Hrdinu - říká a přisune mi plán pod nos.

Kudrnaté vlasy, milý obličej. Pihy. Husté tmavé řasy, jako by měl vytažené oční linky. Z housky mu vypadl kus ledového salátu s majonézou. I na hřbetech rukou má pihy.

Vůbec se mi nelíbí, chci s ním být jen proto, že umí anglicky. V sobotu dopoledne se díval na stejné televizní pořady jako já. Nemusím nic vysvětlovat. Ví, že i když jsem přijela z Ameriky, nemusím být bohatá. Nejsem z Dallasu a můj otec není naftový magnát. Povídáme si, je to příjemné. Jak já dřív to povrchní žvatlání nenáviděla. Říká mi, že chce s přítelkyní projet trojúhelník Vídeň, Budapešť, Praha, ale když přijeli do Budapešti, pohádali se.

Vidím před sebou tu přítelkyni, jak truceje v hostelu.

- Já mám čas - říkám -, na náměstí Hrdinů tě můžu doprovodit.

Kdyby věděl, kolik mám času.

V noci, když nemůžu spát, jdu na procházku. Chodník odděluje od péesáka stojícího na stráži před ministerstvem obrany jenom živý plot. Stráž nesmí s nikým mluvit.

Mluvíme.

Potichu.

Touží po rozhovoru stejně jako já. Keříky mě chrání, aby z toho nebylo víc, než co to je. Jenom si povídáme.

Tady před tím klukem, Cameronem, mě teď nechrání nic. Jedině jeho trucující přítelkyně v hostelu.

Do Budapešti jsem přijela studovat hudbu. Myslela jsem, jaká tady nebude dobrá parta, život, jaký ke kampusu patří, mejdany, ale nic takového tu není. Učiteli hlavního předmětu trpíme, že na nás řve. Falešně. Špatně. Musíš víc cvičit. Po vyučování jde každý domů. V bufetu mi někdo pošeptá, že mám rozepnutý zip u kalhot. Někdy se scházím s klukama, co hrajou na žestě. Je u nich cítit cibule a vepřové sádlo. Zkoušejí mě balit. Každý má na vrchním rtu otisk náústku svého nástroje.

V kampusu není žádné vzrůšo, ale můžeme chodit bez lístku na poslední galerii do Hudební akademie. Vedu tam i Camerona. Cameron je nervózní. Hudební akademie je hezká. Zlacení. Lampy z mléčného skla. Rozhlíží se.

- Nevypadám moc jako otrhánek?

Vypadá jako Američan, který je týden na cestách. Pelichající svetr. Větrovka. Špinavá sportovní obuv. Vrabčí hnízdo na hlavě. Zatvářím se vážně a prohlédnu si ho.

- Vypadáš docela k světu.

Koukám se kolem sebe, jestli uvidím někoho, kdo vypadá hůř než on. Jednoho takového kluka zahlédnu. Je celý v černém, má rozšněrované kanady, odřené kožené kalhoty, seprané tričko bez rukávů, na hlavě kšiltovku jako Lenin. Usměje se na mě. Rychle se dívám jinam.

- Ten vypadá mnohem hůř - ukážu na svůj objev hlavou.

Cameron se obrátí. Dotyčného nevidí, a tak se nejistě zadívá znovu na mě.

Orchestr hraje hity. Faunovo odpoledne. La Mer.

O přestávce na nás najednou z těsné blízkosti vyjukne kluk v kožených kalhotách. Slyšel jsem, že mluvíte anglicky, říká. Má živé, zvědavé oči. Je milý.

Nechci se s ním pouštět do řeči. V tom, co má na sobě, vypadá hrozně.

Navzájem se představíme, k čemu to je, nevím. Ryan.

Doufám, že až koncert skončí, odprejskne, ale ne, čeká na nás u východu.

Je tady blízko jeden fajn podnik. Čepuje se tam Guinness.

Já nevím, co je to Guinness. Cameron je nadšený.

Několik taktů La Mer mi nejde z hlavy. Nedokážu se soustředit na rozhovor. Těch pár taktů se pořád a pořád opakuje.

Když mám v takových chvílích u sebe papír, načmárám pět rovnoběžných čar, napíšu si tu hudbu v notách a to mě uklidní. Vyženu ji z hlavy, naškrábu na papír a přestane ke mně přilínat.

Ale tady teď není papír po ruce. Obrátím zvlhlý pivní tácek, zadní strana je prázdná. Kluky už vůbec neslyším. Barmana poprosím o propisku a úplně zpanikařená kreslím na pivní tácek

pět čar. Moc místa na něm není. Píšu noty jako divá, ale snažím se vypadat klidně, jako bych si jenom tak nezávazně čmárala. Kluci na mě naštěstí kašlou. Nesou nám druhou rundu černého piva. Obrátím pivní tácek zase zpátky. Pivní pěna je vysoká a tuhá. Podle Ryana se dobrá pěna pozná tak, že udrží penci. Já žádné pence nemám, jenom forinty. Díváme se na Camerona. Zašátrá v peněženke. Vytáhne jednu penci, malou a lesklou. Doufám, že ji nechce položit na moji pivní pěnu. Ryan mu minci vezme z ruky. Prohlíží si ji. Razili ji letos, 1993. Opatrně penci položí na pěnu svého piva. Předpokládám, že tam zůstane ležet jako cukr nasypaný na cappuccino, ale mince protrhne pěnu a padá na dno sklenice. Ryan si ji prohlédne zdola, zasměje se a bohatýrsky z piva upije. Cameron se podívá na hodinky.

Ryan si sundá z hlavy kšiltovku. Může mu být tak devatenáct, dvacet, ale už plešatí. Poškrábe se na hlavě.

S posledním lokem piva vezme penci do zubů. Nevrací ji Cameronovi, ale mně. Znovu slyším ty akordy z La Mer. Obrátím pivní tácek a dám ho Ryanovi.

Papírové kolečko a kovové kolečko.

Prohlíží si načmárané noty. Hudba v mé hlavě utichá.

Doprovodíme Camerona do hostelu, domluvíme si s ním, že zítra budeme spolu snídat.

Dveře se zavřou. Stojím s Ryanem na větrném Oktogonu.

Dáš mi telefonní číslo? ptá se. Nemá telefon, ale zavolá mě z budky. Podává mi pivní tácek, abych mu na něj napsala číslo.

Nemám propisku.

Tak já si ho zapamatuju.

Nechci se s ním sejít. Na to je moc zima, aby člověk postával na ulici s péesákama. Cameron co nevidět odjede a Burger Kingu už mám plné zuby.

Usmířili jsme se, říká Cameron při snídani. Krystalový cukr sype na šlehačku cappuccina. Večer jim jede vlak do Prahy. Mluví, ale já sleduju jenom cukr, čekám, kdy udělá díru do šlehačky.

- Pošli mi pohled.

- To víš, že jo.

Sáhne mi na tvář. Usmívám se a dělám, co můžu, abych se hned neodtáhla.

Ještě neodjel a už mám v krku knedlík ticha. Jemně mu odsunu ruku, aby si náhodou neusmyslel, že mě políbí.

- Tvé přítelkyni by se to nelíbilo.

Usmívá se. A rukou už zase drží šálek s kávou. - Jasně. Jinak chci říct, že za všechno děkuju. Napadá mě písnička, kterou jsem včera poslouchala z walkmanu.

„Heaven help me, talk to strangers, heaven help me over you...“ Je dost stará, nahrála jsem si ji z rádia ještě v Americe.

Tohle mi zní v hlavě celou cestu, když doprovázím Camerona do hostelu. Letím domů a otvírám notový sešit.

Než mi přijde pohlednice od Camerona – Karlův most za úsvitu zahalený v mlze –, už znám obsah Ryanovy peněženky. Všechno vyndal na stůl před mýma očima v Pizzerii Pronto. Zvedne

osmkrát přeložený papír, je to milostný dopis od jeho bývalé přítelkyně psaný rukou. Vymáčknu ze sebe otázku, proč ho s sebou nosí.

Obnošené kožené kalhoty, kšiltovka a nezašněrované vojenské kanady už mi nevadí. Je poloviční Maďar, rodiče ho sem na rok poslali, aby se naučil jazyk. Mluvíme anglicky, i když ani mně by trochu maďarské konverzace neuškodilo. Občas ještě pořád nerozumím, co nám vykládají na hodinách harmonie. Hudbu chápu. Výklad nechápu. Ztrácím nit, v hlavě mi zní nějaký pop, skladba, kterou jsem včera večer slyšela v Picasso Pointu, a místo poznámek píšu na okraj papíru notový záznam. Rozloží dopis a obrací ho v rukou. Nevidím, o čem se v něm píše, vidím jen, že to psala ženská ruka.

Nosím ho s sebou proto, říká, aby mi připomínal, že mě jednou někdo horoucně miloval.

Kývám na souhlas, ano, to je moc pěkné, myslet na něco takového. Musím se soustředit, abych dýchala pravidelně, a cítím, že se mi řítí dolů krevní tlak. Ten kluk mě nezajímá. Vůbec není přitažlivý. Plešatí a má moc maličké zuby.

Jeho hlas je milý, to ano. Na to, že se obléká do černého, má dost jemná gesta. Když položí ruce na stůl, obrátí je dlaněmi nahoru. Od nečekaného záchvatu žárlivosti, který jsem dostala, když jsem uviděla dopis, mě údiv a uraženost zaženou zpátky do reality. Vyndá z peněženky prezervativ. Poprvé vidím něco takového zblízka. Otočí ho párkrát mezi prsty a položí na stůl. Sedíme v restauraci, kolem nás se neustále pohybují číšníci i hosté. Člověk nikdy neví, kdy ho bude potřebovat.

Nezmůžu se na odpověď. Neříkám nic. Neptám se na nic.

Z peněženky vyhrabe ještě pár jiných věcí, vyndá i bankovky. Zkoumáme obrázky na zadních stranách. V Maďarsku žiju teprve několik měsíců, ani jsem se pořádně nepodívala, co je na zdejších penězích. Prezervativ a papír kousek odsune, do loužičky, která zbyla po mé sklenici. Milostný dopis se koupe. Vypráví jakousi anekdotu o malbách vybíraných pro bankovky. Směju se a očkem pokukuju po prezervativu zabaleném do stříbrné fólie.

Ryan mě doprovází k domovnímu vchodu. Obejme mě. Zítra ti zavolám. Můžeme si vyrazit, jestli nemáš nic na práci. Počká, až za mnou zaklapnou dveře. V kabátu si sednu na pelest. Nechci si lehnout. Nechci zůstat vzhůru. Dívám se na černý umělohmotný telefon s kulatým číselníkem. Zvednu sluchátko, kontroluju, jestli dává oznamovací tón. Snažím se nedýchat nahlas. V bytě je noční ticho. Na pavlači se rozsvítí a zase zhasne světlo.

Zazvoní telefon. Vyskočím.

Moje nejlepší kamarádka. Měla bych mít radost. Předstírám, že jsem ospalá. Gaby, tady je jedna hodina po půlnoci. Aha, tak promiň. Zavolám jindy.

Položím sluchátko. Možná mezitím volal Ryan a slyšel, že je obsazeno.

Sedím na pelesti. Napínají se mi a zase povolují takové svaly, o jejichž existenci jsem neměla potuchy.

S nikým nechci mluvit. Nic nechci dělat. Jenom s ním mluvit a s ním být. Jako když mi nejde hudba z hlavy. Tak co je, to už mi nikdy nezavolá?

Nemůžu vůbec nic dělat. To si v duchu opakuju, dokud se konečně neuklidním. Svlékám kabát, boty, šaty a lehám si do postele. Zuby si nečistím, kdyby tekla voda, neslyšela bych, že zvoní telefon.

O několik týdnů později se líbáme v domovním vchodu, opíráme se o zvonky. Máme polovinu listopadu, ale sněhu už je po kolena. Rozloučíme se, jdu nahoru do bytu a v kabátu si sedám na pelest. Z telefonní budky před domem, kde bydlí v podnájmu, mi vždycky zavolá, teprve potom jde domů. Takže asi za půl hodiny. Sedím na kraji postele, mám na sobě rozepnutý kabát a koukám, jak se tající směs sněhu s blátem z mých bot rozlévá po parketách.

Poslední dobou mi žádná hudba v hlavě nezní. Ryan nedělá v Maďarsku nic a to mu plně vyhovuje. Mně taky. Je mi k dispozici, kdy si vzpomenu. Říká, abych nezanedbávala školu. V kožených kalhotách (mám dojem, že to jsou jeho jediné kalhoty) leží na mé posteli a pročítá růžové stránky Financial Timesů, zatímco já se učím hudební teorii. Líbáme se, objímáme se, ale o nic neškemrá, k ničemu mě nenutí. Není z těch kluků, před kterými mě otec varoval. Všechno děláme tak, jak to vyhovuje mně. Usmívá se. Maličké zoubky se zablesknou. Vzpomenu si na prezervativ, co má v peněžence. Seběhnu do Burger Kingu koupit jídlo.

- Dobrý den, prosila bych dvě dvojité whopperové meníčka, ty whoppery se sýrem a vezmu si to s sebou. Dělá mi radost, že to můžu říct.

Příprava trvá dlouho, přešlapuju, je pozdě, lidí pomálu. Bavím se s klukem za pultem. Ptá se, jestli bych neměla chuť jít s ním na procházku. Podívám se na něho. Smutné oči, rozkousané rty. Neříkám ano. Ani ne.

Doma si namáčíme hranolky do kečupu a já Ryanovi povídám o té příhodě. Povzbuzuje mě. Jen s ním na tu procházku jdi, říká a zakousne se do hamburgeru.

Říká to proto, že se už brzo bude definitivně vracet do Austrálie. Už pomalu dva měsíce jsem necítila to dusivé ticho jako dřív a nepřilnula ke mně žádná melodie. Jestli teď odjede, můžu začít zase od začátku. Přejde jaro, půjdu si pokecat s péesákama a budu čekat v Burger Kingu na novou oběť.

Vůbec si neuvědomím, že mi na mastný papír od hamburgeru kanou slzy.

Zvednu hlavu a říkám: Na co ještě čekáme. Když ten prezervativ z jeho peněženky přestane být nepoužitý, třeba mě neopustí. Vyndá i ten milostný dopis a dá si tam místo něho můj.

Polkne sousto. Dívá se na mě a nic neříká. Odcouvá trochu se židlí.

- Pojď sem.

Vstanu a jdu k němu. Posadí si mně do klína, hlavu zabořím do jeho ramene. Rozbrečím se.

Ryan mě kolébá a hladí. Čekám, kdy mě odnese do postele.

Ale jenom sedíme, přede jako kočka, to dělá vždycky, když mě chce utěšit. Pokaždé mě tím rozesměje. Teď taky. Uklidním se, kůži mám strašně ušmudlanou od slzí. Popotahuju. Teď mě snad už ponese k posteli.

Ale ne, pořád jenom mluví. Šeptá mi slova do vlasů.

- Nesmíš svoje štěstí nechávat na jiných. Je jedna čára, která vede vpřed, do daleké budoucnosti. Někdy se k tobě přiblíží jiné čáry, chvíli běžíte paralelně, pak se ty druhé vzdálí.

Někdy pokračuješ o samotě. Musíš se naučit být sama.

Položí mi ruku na rameno.

Svoje panenství daruj, až budeš cítit, že už je ti k ničemu, že ho nepotřebuješ. Nebudu tě mít rád ani víc, ani míň, když ho dáš mně, nebo až jindy někomu jinému.

Po vánočním koncertu uzavírajícím semestr se bavím v jedné pizzerii s kamarády z ročníku. Ryan odjel na čtrnáct dní domů do Sydney. Není se mnou, zase se mi vplazí do hlavy přilnavá melodie. Tentokrát jsou to první akordy z předešlé k Tristanovi a Izoldě. Musím jít na toaletu. Musím tu melodii napsat, jinak se nedokážu s nikým dál bavit. Mám plnou hlavu, plná prsa tónů.

Zamknu se. Hrabu se v tašce, hledám papír a propisku. Jako papír poslouží i toaleták. Sáhnu po něm a najednou je v mojí hlavě i všude kolem ticho.

Slyším, jak kape vodovodní kohoutek. Neviditelné proužky špíny mezi kachlíky. Prosakuje sem tiché ševelení z jídelny.

Sklopím záchodovou desku. Pověsím si tašku. Sednu si.

Tvář si zakryju rukama a šeptám si do dlaní. Vyslovím to.

Už je mi k ničemu. Nepotřebuju ho.

Sedám si zpátky k lidem z ročníku.

- Všechno v pořádku? - ptá se jeden hobojsa. Druhý den i já odjíždím na svátky k rodičům.

Druhého ledna táhnu kufr kolem ministerstva obrany. Po očku pokukuju po péesácích.

Sama v prázdném bytě. Otevřený kufr na zemi, je v něm plno věcí. Kabát leží vedle mě na posteli.

Čekám, kdy na mě skočí nějaká příšera. Povalí mě na postel a začne mě škrtit. Poslouchám ticho. Je mi dobře.

Neřeknu Ryanovi, co se dělo po vánočním koncertu na toaletách. Blíží se den, kdy se musíme rozejít nadobro.

Objímáme se ve tmě pokoje a pod pokrývkou posloucháme šramoty noci. Polibky, hlazení, už necítím, že bych něco ztrácela, že bych se obětovala.

Dávám dárek klukovi, který mě má rád. On mi za to několik nocí umožňuje, abych si to rozmyslela. Bere si můj dárek po troškách. Nehýbáme se, jenom se jeden ke druhému tiskneme.

Hlavní zkoušku skládám ten den, kdy Ryan odjíždí. Ráno ho doprovodím na autobusové nádraží na Alžbětíně náměstí. Nastoupí do autobusu. Potom jdu do Hudební akademie. Debussy: Beau Soir, poslední skladba, kterou hraju. Hlavu obracím pokud možno k pianistovi, aby učitelé neviděli moje slzy. Dostanu trojku.

Po zkoušce se zastavím v Burger Kingu ve Vacovské ulici. Dobrý den, dám si dvojitého whoppera se sýrem. Sedím u stolu a pozoruju obloženou housku. Nechám ji tam a vyjdu na ulici, která už voní předjařím.

Epic

Nemáš chuť se se mnou vyspat?

To myslíš vážně? Jako teď hned?

No jasně, co by ne?

Obejme mě kolem ramenou. Vlastně se ani nekamarádíme. Jenom naši rodiče. Sedíme tady a čekáme, až si přestanou povídat. Sex nic neznamená. Zajímavý způsob trávení času. Ale dost ho to překvapilo. Známe se od dětství a myslí si, že nejsem ten typ, který vyrukuje s takovým návrhem.

Začneme se líbat. Strčí mi jazyk do pusy. Je mokrý a studený. Úhoř. Nejsem na něho zvyklá z takové blízkosti. Sáhne mi pod blůzu. Líbá příšerně. Osahává mě, není v tom žádný cit. Nemůžu se soustředit, slyším jen hudbu Faith No More z MTV za našimi zády. Odtáhnu se. Teď už zase nechceš?

Nevím. Asi jsem si to rozmyslela.

Jurka se obrátí k televizi.

Docela dobřej klip.

Já fakt nejsem ten typ. Urazil se. Koukám na jeho holou hlavu, na jeho pihy. A polozavřená oční víčka.

Jo, to jo. Nejlepší je ten konec, jak vybuchne klavír.

Mám se do toho nutit? Just to zkusit znovu, že to jako třeba na druhý pokus půjde líp? Vezmu ho za ruku. Usměje se na mě.

Lepší s tím nezačínat. Máš pravdu. Byl to blbej nápad.

Sedíme na posteli. Čumíme na televizi. Mluvíme o kapelách.

Včera večer jsem dorazila domů, Orange, Connecticut. Jsem Rita, ospalost. Rodiče na Kennedyho letišti poznám podle vůně. Otec, Drakkar Noir, Matka, Diorissimo. Cesta z letiště domů trvá tři hodiny. Než usnu, dívám se na displej rádia, má barvu mořských řas, a na fosforeskující značky na dálnici. Stojím skloněná uprostřed temného obývacího pokoje. To je ale nízký strop. Ustlalas holce? ptá se Otec někde v hloubi domu.

V kuchyni před zrcadlem: Pokožka jako z vosku a rozmazané líčidlo zdůrazňuje dvě malé vrásky, co mám pod očima. Nechám zazářit svůj úsměv profesionální recepční. Je mi třicet let, říkám nahlas. Jsem doma. Čekám, že se pod vlivem těch slov něco stane. Vyhřívaná podlaha, vínový koberec do koupelny, měkké ložní prádlo navoněné sušičkou, noční košile s růžovým proužkem. Čtrnáct dní nemusím nic dělat. Jsem znovu malá holka.

Nutím se myslet na Maďarsko; na byt, kde má každý pokoj jinou teplotu a sousedovy kukačkové hodiny je slyšet přes zeď. Na pavlačí žluté kachlíky. Zákaznice u Rotschilda, ve frontě u pultu se salámy. Bílá řada lamp v kavárně U dvou Mouřeníků. Zimní stadion na střešní terase Westendu. Sluneční paprsky ráno pronikají do pokoje závěsem malinové barvy, z kuchyně řinčení, je cítit připálené topinky a kávu. Rodiče mi před odchodem do práce dají pusy. Na té puse je poznat, že už se v kuchyni kvůli něčemu tiše pohádali.

V celém bytě je pořádek, suché, bílé sluneční světlo. Dotknu se teplého skla kávovaru. Otevřu chladničku a zmáčknu dávkovač ledu na dveřích. Kloktavý zvuk. Na mřížku vypadne pár

kostek ledu. Vyjdu si do zimní zahrady. Přes sklo vidím prázdný plavecký bazén. Tak jo. Jsem doma. Now what? Zastavím se v kuchyni u dřezu. Vyhlédnu z okna, dva obdélníkové obrysy na štěrk. Parkování pro auta. Bez auta neexistuješ. Podívám se na pult. Průvod mravenců jako tenká čárka pochoduje k hrnečku s medem. V obýváku si sednu k vypnuté televizi. Sedm ráno. Osm ráno. Devět ráno. Nic se neděje. Ticho po pěšině.

Dívám se na sebe do zrcadla v předsíni, když zazvoní telefon. Bože, jen ať mě nikdo nehledá, ať se se mnou nikdo nechce sejít. Na tlustém koberci přes celou podlahu vypadají moje ponožky jako housenky v trávě. Když zvednu telefon, kopne mě. Dostávám křeč do brady.

Už jsi vzhůru?

Ano. Kdy přijдете?

Končíme kolem šesté, so v sedm budeme doma. Ve fridge je chicki, můžeš si ho vzít k obědu.

Fajn, oukej.

Večer jdeme na návštěvu k Szerepiovým. Půjdeš s námi?

Lžící přendávám rýži na průhledný skleněný talíř. Jinou lžící naberu trochu kuřete. Matka nemá ráda, když různá jídla nabírám stejnou lžící. Hýždí strčím do dveří od chladničky, aby se zavřely. Sedím a pozoruju jídlo. Ruce mám na kostkovaném voskovaném plátně. Vstanu a jdu do koupelny. Nakloním talíř a jídlo sklouzne do záchodové mísy. Kapky vody na sedátku. Americký záchod, ten nesnáším. Dívám se na kapky vody a rozpadající se jídlo v záchodu.

Den uplývá, nikdo netelefonuje a stejně nemám chuť dělat, jako bych měla kdovíjakou radost ze starých kamarádů. Když vykládají o sobě, je to nuda, a ještě větší nuda je, když mám mluvit o sobě já. Posílají a dostávají při tom esemesky. Zabloudím myšlenkami, sama nevím kam, věta, kterou jsem načala, už mě nezajímá.

V osm se začneme chystat k odchodu. Světlo z koupelen a ložnic vyvěrá na chodbu. V kuchyni svítí malý červený čudlík na kávovaru. Venku na dně bazénu nehybně leží hnědé listy. Plivu do umyvadla. V puse chuť kávy, povlak na zubech. Otec se holí a poslouchá večerní zprávy. Matka „si nasadí tvář“. Zazvoní telefon. Matka ho zvedne ve svém pokoji.

Hello? Oh, Matthew, hi! Yes, she's here. Oh, I mean, she's not in right now, but she gonna call you tomorrow. How's your Mom? Good! Okay! Bye-bye.

Stojí v podprsence v pološeru.

Tys řekla Mattovi, že jsem doma?

Zítřka mu zavoláš a na něco se vymluvíš. Vidím se v matčině zrcadle v teakovém rámu. Rychle uhnu očima.

Rozsvítí žlutou lampu, vytáhne zásuvku, hledá punčochy. Sednu si na postel a opřu se dozadu. Celá postel se pohne. Zapomněla jsem, že spí na vodním lůžku.

Promiň, že jsem na tebe řvala.

To nic. Ale teď už se obleč, za chvíli půjdeme.

Vyjdeme z domu, čerství a voňaví, kašmírové svetříky, kožené bundičky měkké jako pavučinky, nablýskané vlasy, stejně jako boty krácející po vrzavém štěrk, počasí jedna báseň, nastoupíme do volva.

Tys ještě nebyla u Szerepiových v jejich novém domě? A Jurku jsi taky za celou tu dobu

neviděla, co? Ten se hrozně změnil. Auto drncne, najede na zpomalovací práh. Snažím se pozorovat krajinu, domy a auta, která potkáváme. Registrační značka našeho vozu je vyleptaná i do růžku okna. Trochu okénko stáhnou a pokusím se nasát vůni jara, ale docílím jen toho, že mě do očí praští průvan.

Neznámá místa, nakloněné stromy, nekonečné serpentiny. A pak na vršku jednoho kopce šedý patrový rodinný dům. Před ním betonový plácek s míchačkou betonu, vedle oválný bazén přikrytý plachtou. Uvnitř taky samá šed', všechen nábytek je starý. Vycpané žraločí mládě nad krbem, ve vitríně talíře, které maloval Endre Szász, mrkající digitální hodiny videorekordéru. Před televizí na zemi Playstation.

Je zima a kožené kanape zapraská, když na ně usedneme. Probíráme život v Maďarsku, Jurkovi rodiče trochu přibrali, přirostlo jim sádlo. Mám je v hlavě pořád jako strejdu a tetu, musím se kontrolovat, abych říkala Gyuri a Erzsi. Erzsi je v pantoflích. Nehty na nohou má jako paznehty.

Jíme a nikomu není divné, že Jurka s námi u stolu nesedí. Není pro něho ani prostřeno. Po večeři žerbó. Amerika je pro maďarské emigranty, kteří si po guláši jako moučník dávají žerbó, pouhou kulisou. Druhý řez žerbó položím mezi drobky.

Je Jurka doma?

Jo, je nahoře.

Po schodech se mi šlape dost těžko, jsou vysoké a strmé. Pokrývá je tlustý chlupatý koberec. Chodba je nekonečná, spousta dveří, otevřu hned ty první, bílé kachlíky a rohová vana, na okraji vany šampón. Nic jiného, nikde žádný ručník.

Na konci chodby hraje televize. Zaklepu. Spleené šedivé vlasy na opěradle křesla. Na područce vrásčitá ruka. Pár starých, vodnatých očí. Na okamžik ztrácím vědomí. Opouští mě gravitace.

Teto Aničko, jak se máte?

Teta Anička je maminka strejdy Gyuriho. Ještě žije. Sedí tu. Nechápe na mě civí. Hledám Jurku. Který pokoj je jeho?

Teta Anička zvedne ruku a ukáže k nebi. Otevře ústa a umělý chrup nahoře jí spadne o dva milimetry níž.

Tak tedy dál šedou chodbou. Zase hraje televize. Pootevřené dveře. Síla zaklepání je otevře dokořán. V televizi film, samé střelení. Jurka zády ke mně na posteli. Hubený a bez vlasů. Chemoterapie. Na to, co vidím, si okamžitě zvykám. Ohlédne se přes rameno. Vůbec není překvapený.

Hi.

Reflex mě nabádá sklouznout do angličtiny, ale přemáhám se, protože nechci. V ústech zpřeházím slova, aby zazněla maďarsky. Spletla jsem si tě s babičkou.

To ti děkuju.

Jurka se opře o lokty. Já se opírám o zeď. V pokoji je neznámý nábytek. Neosobní charakter hotelového pokoje. Nad postelí krajinka, v popředí studna s vahadlem. Bílé tričko hozené na skříň se zrcadlem. Na okně otevřený časopis, 168 hodin.

To je tvůj pokoj?

Ne, fotrův.

Dělá mi na posteli místo. Sednu si na pelest. Civíme na televizi.

Na co koukáš.

Na nic zvláštního. Jenom přehazuju kanály. Neodpověděl jsi mi na dopis.

Na jaký dopis?

Ticho. Dopis jistě zabavili rodiče.

Slyšel jsem, že pracuješ v hotelu Panorama, říká.

Mám radost, že mluvíme maďarsky. Zrak upírá na televizi. Jeho rodiče jsou tyhle typy, když je jeden nemocný, druhý ho nechá o samotě.

Tenhle den taky jednou skončí, už jen pět minut vydržet, potom dalších pět a tak dále, dokud moji rodiče nezavelí, že se jde domů. Poslušně nasednu do volva, které mě doveze do našeho obrovského domu. Tam si lehnu do měkké postýlky. Zítra zavolám Matthewa, dovolím mu, aby se mi dvořil, a ještě pět minut a ještě pět minut, dokud mi nepoletí letadlo. V pondělí budu v hotelu Panorama vítat nové hosty s dokonalým americkým přízvukem, a až se mě zeptají, odkud umím tak dobře anglicky, řeknu jim, že jsem Američanka. Vstanu z postele. Jurka se ohlédne, ale když vidí, že jdu k nočnímu stolku a vytrhávám z krabice papírový kapesník, zase se nahrbí a obrátí hlavu k televizi. Vůně kapesníku, jak se dotýká mého obličeje. Jurka skáče z kanálu na kanál. Mají satelit. K poslednímu kanálu se nikdy nedomačká. Chvíli stojím obrácená ke zdi. Amorfní tvář jako od Endreho Szásze. Přemáhám se, abych se mu dívala do očí. Vidím odraz vlastního obličeje ve skle.

Sednu si zpátky na pelest, ruce tisknu mezi koleny k sobě a civím na televizi.

Nemáš chuť se se mnou vyspat? ptám se.

To myslíš vážně? Jako teď hned?

Přepne na MTV. Faith No More: Epic.